

alle mulige Stempelafgifter er det en af de naturligte, at der ved saadanne Pengeomsætninger erlægges en lille Bjenbelse til Staten af den presuntive Fordeel, som derved kan have. Min første og væsentligste Indvending mod dette Forslag er altsaa, at det her med Hensyn til et enkelt særligt Forhold uberettiget inddrager et Spørgsmaal, som den sidste ærede Taler selv gjorde opmærksom paa har fundet sin Afgjørelse, og dernæst, at det ikke gaaer ud paa at opretholde nogen nubestaende Begunstigelse, men derimod paa at indføre en ny, som aldrig har eksisteret, ikke engang for Nationalbanken. Hvis dette Forslag vedtages, følger det imidlertid af sig selv, at Forslaget under Nr. 3 ligeledes maa vedtages.

Forslaget under Nr. 4 maa jeg paa det Allerbestemteste modsætte mig. Da en æret Taler (Alberti) ved forrige Behandling gjorde opmærksom paa, at Sparekassébøger maatte betragtes som lydende paa Hændehaveren, sagde jeg, at det paa ingen Maade var min Hensigt at forandre det i saa Henseende bestaaende Forhold, og at jeg vilde tage under Overveielse, om Noget i den Henseende kunde trænge til at rettes; men det var mig strax klart, skjøndt jeg ikke dengang vilde udtale mig bestemt derom, og det er ved nærmere Eftertanke blevet mig endnu klarere, at en Sparekassébog, selv om Eierens Navn ikke er indført i dens Titel, ikke kan betragtes som et Dokument, der lyder paa Hændehaveren, idet den bestemt er individualiseret derved, at der er paategnet den et Nummer, som svarer til et Navn i vedkommende Protokol. Jeg skal dernæst gjøre opmærksom paa, at den vigtigste af alle de Rettigheder, der ere indrømmede Sparekasserne, jo netop er, at Sparekassébøger ifølge Pl. af 24de April 1827 og 16de September 1828 kunne mortificeres, men i Begrebet Mortifikation er aldeles uforeneligt med et Dokument, lydende paa Hændehaveren; Mortifikationen stæer i dette Tilfælde under særegne lempelige Former, nemlig ved selve Sparekassedirektionen og efter et under bestemte Former givet Bærfel af 12 Uger. Et Doku-

ment, der kan mortificeres og altsaa berøves Eieren derved, at han ikke melder sig inden den Frist, der er fastsat ved Indkaldelsen, er ifølge Sagens Natur ikke noget Dokument, lydende paa Hændehaveren. Den ærede Taler paaberaabte sig navnlig Selskabet „Bikuben“, og jeg har nu efterseet dettes Statuter, hvori der vel ikke tales om Mortifikation, men om Amortifikation, hvad der jo maa være en Skriv- eller Trykfeil; i disse Statuter, som ialtsald kun kunne forandres med Regeringens Approbation, ja jeg troer endog der udfordres kongelig Approbation dertil, er denne Ret til Mortifikation altsaa forbeholdt. Jeg antager saaledes, at man i den Henseende ligefrem kan blive ved det Bestaaende og gaae ud fra den Forudsætning, at saadanne Dokumenter netop paa Grund af, at de kunne mortificeres, ikke kunne betragtes som lydende paa Hændehaver; at de bør stemples, naar de skulle transporteres, har den ærede Forslagsstiller selv anerkjendt. Det er imidlertid ikke alene Sparekassébøger, som Forslaget under Nr. 4 angaaer. Under den tilshueladende saa høist ushyldige Form, at Ordene „hvorfor ei heller noget saadant Dokument eller nogen“ udgaae og at istedetfor sættes „saa at ingen“, vil Forslaget medføre, at det bliver tilladt at udstede de i § 3 omtalte Beviser for Indlaan, Depositobeviser og Recipisser lydende paa Hændehaveren, men Sigt har hidtil aldrig nogeninde lovlig kunnet stæe. Der vilde altsaa derved ikke blot være indrømmet en Transportfrihed uden Stempel, men tillige en Udstedelse af samtlige disse Dokumenter lydende paa Hændehaveren, men det er en ligefrem Udstedelse af Banksedler, thi disse ere aldeles ikke Andet end Auldsninger lydende paa Hændehaveren; noget Saadant vilde imidlertid efter min Mening ikke blot være et ligefrem klart Brud paa Bankens Seddelprivilegium, men tillige en i høieste Grad fordærvelig Foranstaltning. Hvorvidt der, hvis der var en lovlig Mulighed derfor, kunde være Anledning til at give flere Institutter end netop Nationalbanken Ret til at udstede Sedler, er jo et aldeles ørfesløft Spørgsmaal, da Staten ikke